

Drömresa till Island

Text: Liz Stenmark

Redan när jag besökte Landsmót 2000 i Reykjavik så var jag säker på en sak: jag skulle tillbaka 2002 när Landsmót skulle gå av stapeln i Skagafjörð. Så redan under hösten 2001 började planeringen, reskamrat införskaffades i Grete som själv blivit Islandshästägare våren 2001. Planerna var många, vi skulle rida, vi skulle besöka Mývatn området och Vi skulle se Landsmót. Så broschyrer beställdes och plöjdes. Men av en slump så såg jag på Internet en liten radannons som undrade om: Ska du besöka Landsmót 2002? Det skulle vi ju så jag klickade in mig och fick läsa om ett par Islänningar med en svensk tjej som bodde på Island som i samband med Landsmót skulle göra en ridtur från Geysir och upp till Skagafjörð efter den legendariska Kjölurvägen. WOW, tänkte jag. Sen började ett ihållande regn av E-mail att strömma mellan Umasjö och Mosfellsbæ där Maria, den svenska tjejen bodde. Det vi inte har avhandlat per mail det finns nog inte och vi blev goda vänner. Tanken var att denna tur skulle bli en turisttur men alla intresserade föll från en efter en och till slut var det bara jag och Grete kvar.... Men turen blev av i alla fall, Islänningarna trummade ihop sina vänner och vänners vänner, så när vi red i väg var vi 14 personer och 51 hästar!!!

Den 27 juni landade vi i Keflavik i strålande solsken, min mailkompis Maria hämtade oss och det bar i väg direkt till Blå Lagunen. Kan man börja en semester bättre? Sen åkte vi hem till Maria som snodde i hop en läcker (?!!) Isläsk middag..... Vi åt bla fårhuvuden och surhaj, surhagen var ingen hit men fårskallen var riktigt god. Hon hade gjort en läcker buffé på lite Isländska specialiteter och det mesta smakade bra och en del fick man skölja ner med Svarta Döden. Hon hade även bjudit in sina grannar och några stallkompisar. Heltrevligt!! Nästa dag skjutsade hennes granne Bent oss till Geysir där hästarna väntade. Vi fick vänta en stund på en del av våra reskamrater men till slut var vi i väg. Jag red först ett svart skäcksto som i den korta tölten viftade med knäna nånstans uppe vid öronen. Hon var härlig!! Grete fick en vit stadig valack som hette Glotti, han blev senare hennes absoluta favorit. Så dag 1 red vi till remstaver där vi lämnade hästarna och åkte bil tillbaka till Geysir där vi övernattade på Gästhemmet. Dag 2 startade vi med varmt bad , och Islänningarna hade kommit underfund med att jag hade fyllt år dagen innan så dom sjöng för mig på Isländska. Efter lunch for vi i väg till hästarna och red vidare mot Árбуðir där vi övernattade. Här satt Islänningarna och sjöng till långt in på natten och ibland klämde vi svenskar in med någon svensk sång som Pippi Långstrump etc. 3:e dagen, den längsta!! Vi skulle rida 7 mil!!! Och vi skulle i väg tidigt, och tidigt Isländsk tid var snett efter 11. Ingen stress, ingen jäkt. Det vi inte hinner i dag, det gör vi i morgon. Det var kallt när vi gjorde i ordning hästarna men efter ca en timmes ridning så prack molnen upp och det blev varmt, rejält varmt. Men utsikten var enorm, vi red nu över själva Kjölur, ett lavaområde mitt mellan Langjökull och Hofsjökull. Solen sken och hästarna gick bra, kan man ha det bättre? Vi kom fram till att det var så vackert att man nästan blev religiös. Vi, hästarna och naturen, vi var ett. Vi mötte följevilen framåt eftermiddan och åt en välförtjänt lunch på en grön oas mitt i fjällen, hästarna betade och njöt. Nu hade vi bara ca 1.5 timme kvar av den långa dagen, och sista etappen gick fort, mkt fort. Jag red för 3:e eftermiddan en musblack vid namn Mósi som denna dag var het. Lärde mig då att han ska gå längst fram. Men vi kom fram till Hveravellir efter 7 mil på hästryggen, förvånansvärt fräscha. Jag hade trott att denna dag skulle man stappla av hästen men vi kändes pigga. Men visst var det skönt att krypa ner i den naturliga varma badet och bara njuta. Diddi var kock

under tiden och grillade lammkött som vi fullkomligen slukade sen. Allt medan solen inte ville gå ner, vi var nu så högt upp och så mitt i sommaren att midnattsolen var ett faktum. HÄRLIGT!! Men efter badet kände jag vad värmen och stövlarna gjort med mina fötter under dagen.... jag hade förbenat ont i hälarerna och under ena trampdynan. Ju torrare fötterna blev desto ömmare. Hmmm, inte kul. Försökte dämpa smärtan med plåster och compeed men nja.

Nästa dag så började jag med att rida Mósi, och nu red jag i täten och han gick urbra. Men snart gjorde sig mina fötter påmind och vid lunch så bröt jag och åkte bil. Men jag fick åka med Kitti, som är hästränare och hovslagare så det var enbart intressant. Han var en stor och reslig viking med en axelbredd på närmare 1 meter. Han berättade att det snabbaste han hade skott en häst på var 12 minuter. Alltså alla fyra hovarna, det blir 3 minuter per hov. Men eftersom jag hade sett honom slå på tappsor så betvivlade jag inte hans ord för han var rusligt snabb. Vi diskuterade allt från träning av hästar, hovslageri till hundavel. En mkt intressant biltur. Vi fick åka en jätterunda med bilen för att komma till Galtará där hästarna skulle sova. När hästarna kom och hade fått sitt så åkte vi i väg till en anna stuga för att sova.

Sista dagen så offrade jag mina resegympadojor som är stora och rymliga och red i dom. Tänkte att släpper dom inte in mig på planet hem så får jag väl stanna då. Nu gick det bra!! Började med att rida skäckstoet igen och hade hon inte varit så dyr så hade hon nog följt med hem. Mitt på fjället så stannade vi och lunchade vid två fållor som fanns där. Här bytte vi häst för sista gången och jag fick åter Mósi. Nu började nerstigningen genom Mælifellsdalur ner till Skagafjörð. Solen strålade även denna dag och vägen slingrade sig fram, det hade inte varit regn på länge så jag kan tala om att det dammade rejält. Glad var jag i alla fall att Mósi var tvungen att gå längst fram, jag slapp i alla fall det mesta dammet. Grete och Maria red sist och såg väl inte så där alltför mycket av landskapet.....

Väl nere i Skagafjörð red vi längs vägen och genom centrum av Varmahlið, genom två korsningar och över en av broarna på riksväg 1. Och bilisterna stannade så snabbt och lät oss passera. Skulle vart i sverige, då hade dom väl tutat ilsket och bara brassat på. Häftigt är ju också att det går ridvägar brevid nästan alla vägarna, samt att vid alla fjällstugor fanns stall och hagar samt hö att köpa. Nånting för STF att härma tycker jag. I en härlig kvällssol red vi vidare mot gården Vallanesi, sista kilometern så red jag absolut längst fram och Mósi var så mjuk i tölten att jag hade kunnat fortsätta hela natten. Det kändes mäktigt att komma ridande i täten för 50 hästar. Härligaste känslan var nog ändå att rida över Kjölur och ner i Skagafjörð, längs samma väg som ridits på i över 1000 år. 'Man riktigt kände historiens vingslag. Vi lämnade hästarna på Vallanesi, en del skulle åka bil hem och en del skulle vila några dagar innan ägarna skulle rida hem dom igen. Vi minns denna härliga tur med våra härliga nya vänner

Kitti som red vilken galen häst som helst och skodde som blixten. Hans dotter Erna som var 14 år och lika gärna red baklänges, alltid glad och den ivrigaste på att jaga utbrytare ur flocken. Elsa, Kittis sambo, red inte så mycket men lagade oooootroligt god mat! Diddi, Kittis bror, stor och snäll som en Nallebjörn, trodde att bästa sättet att jaga på hästarna var genom att hojta: Dojojojong!!!! Fnittrade som en tonåring! Sigfus, som red sin otroligt läckra skäckvalack (som enligt sägen var galen) på ett sånt lugnt och harmoniskt sätt. Vilken häst, den bara töltade, mil efter mil..... Sigg, vars näsa fort blev röd och han gillade verkligen vårt

svenska källvatten (Whisky). Stor, trygg och go. Eiríkur, alltid glad och en riktig hästkarl, brydde sig verkligen om att hästarna hans hade det bra och såg även till att vi hade det. Gummi, en toppryttare med topphästar!! Den ende som hann med att dricka en kopp kaffe hos goda vänner medan flokken passerade!! Steinar, den store tyste vikingen som helt plötsligt började prata, och trevlig var han! Gulla, som ramlade av flera gånger men alltid satt upp igen trots att hon verkligen var rädd. Magga, som redan andra dagen hade ett gigantiskt ridsår mellan skinkorna och höll sig i bilen efter det. Steffi, Maggas sambo, som redan första dagen, dom första minutrarna skaffade sig ett blåöga genom att hästen knockade honom..... när han satt på ryggen!!!! Sen åt Myrflugorna upp hans öron så dom blev knallröda och stod rakt ut. Det löste han med en hilka runt huvudet. Vår nya idol!! Vilket gäng!! Härliga var dom!! Det bästa är att dom erbjudit oss att följa med dom på en tur nästa sommar, till Landmannalaugar.... Vem kan motstå det?

Efter sista natten med gänget så fick vi vår hyrbil och styrde kosan via Akureyri vidare till Mývatn. I det området skulle man kunna tillbringa dagar, det fanns hur mycket som helst att titta på. Hverfjall, Dimmuborgir, Krafla, Hverir mm, mm. Vi såg även det mäktiga vattenfallet Dettifoss, men vägen dit var trampad kostig i 3 mil..... En helt oförglömlig biltur med mycket att titta på. På ett gästhem i Reykjahlíð mötte vi ett par som höll på att cykla en Rickshaw tillbaka till Indien, i september skulle dom korsa Grönland..... med cykeln.....dragen av hundar..... Vi bara gapade, mannen hade 20 år tidigare cyklat denna från Madrass i Indien och till London. Nu skulle den alltså fullborda varvet runt jorden och tillbaka igen. Stölleprov, skulle Emils pappa ha sagt!! Torsdag kväll begav vi oss åter till Skagafjörð, åt middag och badade inne i Varmahlíð innan vi åkte till Landsmóts området, Vindheimar. Här slog vi upp vårt lånade tält, blev grannar med två svenska tjejer som jobbade på var sin gård i söder runt Fluðir. Fredag såg vi tävlingar till kl 1 på natten. Invigningen var fantastisk, eller mest fantastisk var det att se Hrimnir frá Hrafnagil som 20 år tidigare vunnit här på Vindheimamelar. Den store töltlegenden var nu tillbaka, med samma ägare, 27 år gammal!! Vilket jubel, och vilken häst. Han töltade som bara den och traven var inte heller fy skam.

Att berätta om Landsmót går liksom inte, det skulle bli en hel bok. Det måste upplevas. Men vissa saker kommer man aldrig att glömma. Som när Eyjolfur vann tölten på sitt sto Rás med 8.89 (själv brukar man ju vara glad om man hamnar runt 5.5.....) Vid prisutdelningen så väntade han bara helt coolt när han som etta och sista ryttare förväntades rida fram och motta pokalen. Man hann precis börja tänka, vad är det nu, varför står han bara där helt orörlig? DÅ, börjar Rás att gå i Spansk skritt med Eyje helt orörligt på ryggen. Vilket jubel, himla läckert var det. En klart värdig segrare, lade märke till att sist han vann tölten på ett LM var 1974. Alla fantastiska hingstar, jag kan inte nämna någon speciell utan det fanns många att dregla över. Markus frá Langholtsparti, Dynur frá Hvammi, Sveinn-Hervar frá Thufu, Djáknar frá Hvammi (fö en Jarl frá Budardal son), Marvin frá Hafsteinsstöðum, Thristur frá Feti och naturligtvis Skorri frá Blönduós sonen Hrymur frá Hófi, lite extra kul eftersom Skorri nu står hemma hos mig och betäcker. Det visades även ett 4-årigt sto efter Skorri, hon hamnade nånstans i mitten men det är ju en ren bedrift bara att komma med på LM. Just att se 4-åringarna var båden läckert men samtidigt skrämmande, dom gick ju så himla bra att man får dåligt samvete för ens egna unghästar hemma som väl aldrig kommer att gå så bra, men samtidigt så undrar man ju om det är riktigt bra att dom tränas så mycket så tidigt. Ett 5-årigt sto efter Skorri hamnade 9:a från slutet i sin klass.

Annars så var det ju en upplevelse bara att få vara där i miljön, dessa tusentals människor som tältade och festade hela nätterna. Det stora partytältet där det dansades natten genom. Det var så mycket att se och uppleva att vi helt enkelt inte hade tid att åka in till Varmahlið och bada en enda gång under helgen. Så på söndagkväll när vi i en ny hyrbil styrde kosan söderut mot Reykjavik så var vi milt sagt rätt skitiga. Rätt sent kom vi hem till Maria och bara längtade efter en dusch men då kom hennes trevliga granne Bent ner och erbjöd oss bubbelpoolen i trädgården. Inte tackade vi nej inte, så vi badade till klockan var närmare 1 på natten, sen gick vi in och lagade middag!!!! Lite trötta var vi när klockan ringde kvart över 5 men vi var ju tvungna att hinna med planet hem. Tack och lov fick vi lämna hyrbilen på flyget så det löpte väldigt smidigt.

Det är alltid lika trist att lämna Island, men man kan ju alltid åka tillbaka!!! Möjligtvis turen till Landmannalaugar nästa år.....